

Підсумовуючи, слід зазначити, що в сучасній теорії і практиці управління персоналом на фірмах індустріально розвинутих країн домінують два діаметрально протилежних підходи – американський (європейський або західний) і японський. Нині у більшості країн світу відбувається процес творчого осмислення та адаптації американського менеджменту до національних особливостей, на цій основі виникають регіонально-національні моделі менеджменту. Поряд з цим в останні роки зростає інтерес до японських форм і методів керування, тому що швидкий успішний розвиток економіки цієї країни дозволило їй зайняти лідируюче положення у світі.

Список використаних джерел

1. Каору І. Японські методи керування якістю / І. Каору. – К. : Економіка, 2007. – 257 с.
2. Ерошенков І.Н. Діяльність менеджера у сприйнятті сучасних умов / І.Н. Ерошенков. – М. : Астрель, 2004. – 332 с.
3. Стігліц Дж. Америка і новий економічний порядок після глобальної кризи / Дж. Стігліц. – М. : Ексмо, 2011. – 512 с.
4. Полукаров В. Л. Основи менеджменту / В.Л. Полукаров. - М. : КноРус, 2008. – 545 с.

Дейбук Інна Миколаївна,

студентка навчально-наукового інституту бізнесу і фінансів спеціальності 8.03060101 «Менеджмент організацій і адміністрування (за видами економічної діяльності)» Подільського державного аграрно-технічного університету
Науковий керівник: к.е.н, доцент Ковальчук В.Г.

СИТУАЦІЙНИЙ ПІДХІД ДО УПРАВЛІННЯ ОРГАНІЗАЦІЄЮ

Ознакою розвитку управлінських систем стала їх класифікація за термінами здійснення, тобто, основним фактором стало формування змісту управлінських заходів у відповідності зі зміною цілей і завдань протягом

певного періоду. В цьому простежується посилення функціональності управління на основі прояву, в даному випадку, прогностичної функції. Це відтворює складну природу управління як суспільно – економічного явища, коли його функціональність простежується не лише в існуванні визначених функцій, але й у функціональності самого змісту управління.

Дане поняття за змістом є продовженням спеціалізації менеджменту з урахуванням фактора часу, зокрема, виникнення таких спеціалізованих видів управління як стратегічний, перспективний, оперативний менеджмент.

Ситуаційний менеджмент обумовлений змінами в умовах здійснення господарської діяльності в системі ринкового економічного механізму господарювання. Його головною ознакою є стохастичність, динамічність процесу, багатоваріантність розвитку, системність і комплексність, зростання значення ситуативного реагування на зміну факторів оточуючого та внутрішнього середовища.

Завдання, що виникають в практиці керування, за своєю суттю, поділяються на функціональні або ситуаційні.

Функціональні (стабільні) завдання визначаються сформованим поділом праці у виробництві і керуванні. Ситуаційні завдання є наслідком порушень взаємодії спеціалізованих підсистем й елементів організації під впливом дестабілізуючих факторів виробництва [1, с.21].

Наявність двох класів завдань у керуванні цілком закономірна: будучи соціально – економічними системами, вони не можуть бути кваліфіковані лише за стабільними характеристиками. Занадто складними і різноманітними є сучасні завдання й об'єкти керування, занадто мінливе внутрішнє і зовнішнє середовище організації. Головною є та обставина, що організацією, яка розвивається за цілеспрямованою системою, неможливо ефективно керувати, якщо вона має лише жорстко спеціалізовану структуру, постійно повторюванні види робіт з керування.

Динамічність виробничої організації, її здатність реалізувати мінливі цілі керування можуть бути забезпечені лише за наявності взаємодії двох елементів структури керування.

Ситуаційний менеджмент можна кваліфікувати як адаптивне управління, тобто, яке спрямоване на те, щоб адаптувати організаційну систему до нових умов функціонування. Таким чином, адаптованість підприємства може бути забезпечена лише доповненням існуючого механізму функціонування елементами ситуаційного типу, що забезпечують організаційно, економічно, технічно, можливість вирішення комплексу проблем, що виникли.

Інакше кажучи, частина елементів системи керування повинна формуватися, виходячи з процесів функціональної спеціалізації управлінських робіт, інша частина повинна мати проблемно – організаційний (ситуаційний) характер. Причому ситуаційні елементи організації можуть формуватися і як тимчасові. Близьким до ситуаційного, є поняття оперативного управління. Його сутністю є вжиття заходів оперативного управління на фактори впливу. Проте, методологічно, ситуативне управління є більш ширше за змістом – в ньому простежується певна система визначення методики дослідження, кваліфікації і відповідно, реагування на ситуативні фактори, що до певної міри, є прогнозованими [3, с.31].

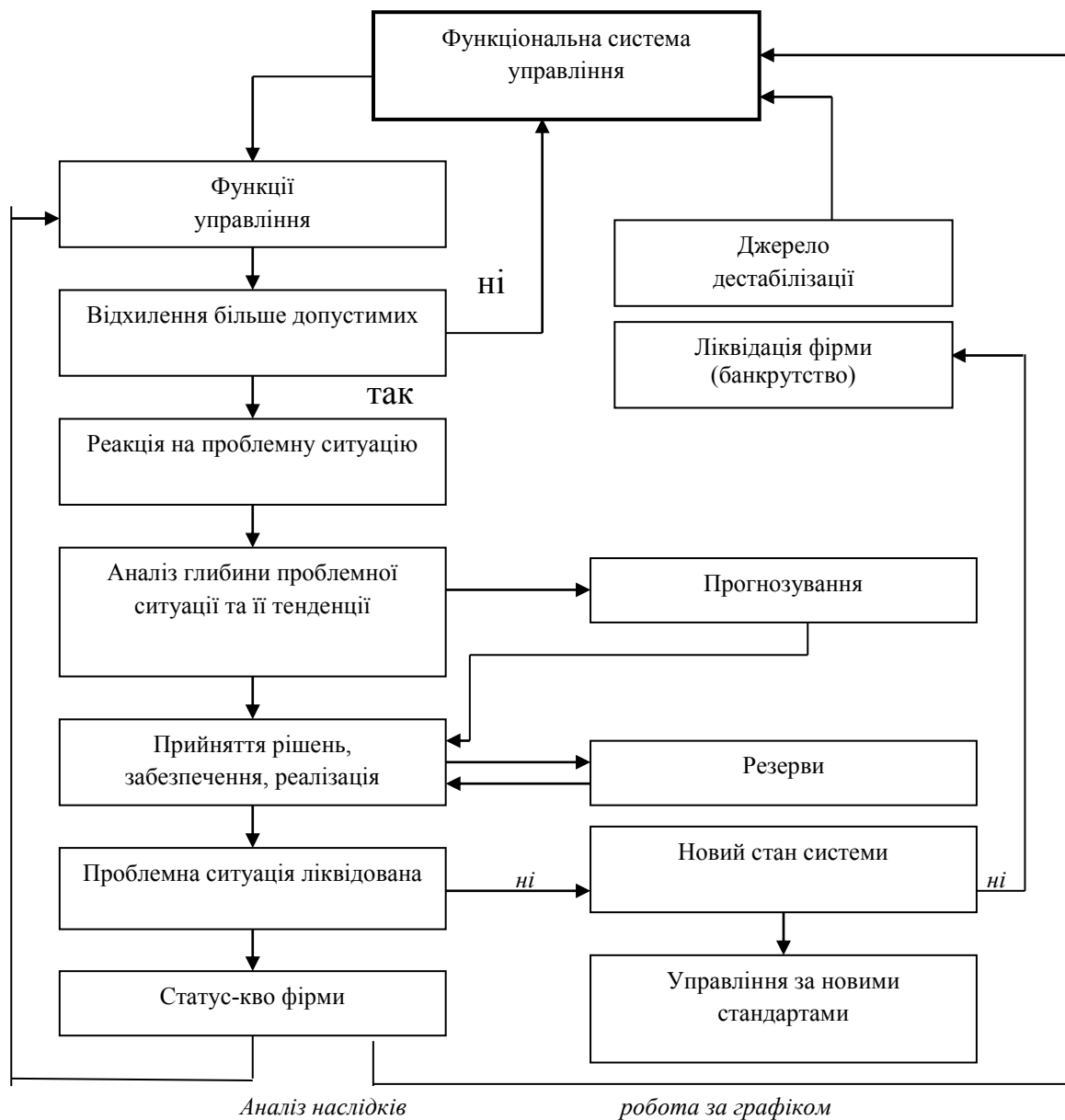

Рис 1. Схема ситуативного управління [1, с.79]

Список використаних джерел

1. Василенко В.О. Ситуаційний менеджмент: Навчальний посібник / В.О. Василенко, В.І. Шостка, Клейменов О.М.– К.: Центр навчальної літератури, 2005. – 373с.
2. Виноградський М.Д. Менеджмент в організації: Навчальний посібник./ М.Д. Виноградський, А.М. Виноградська, О.М. Шканова – К.: «Кондор», 2004. – 598с.

3. Менеджмент: Навчальний посібник./ Г.В. Щокін, М.Ф. Головатий, О.В. Антонюк, В.П. Сладкевич – К.: МАУП, 2007. – 816с.

Добрякова Ю.В.,

студентка навчально-наукового інституту бізнесу і фінансів

Подільського державного аграрно-технічного університету,

м. Кам'янець-Подільський

Науковий керівник: асистент Білик Ю.І.

УПРАВЛІНСЬКА ЕТИКА

Роль управління як виду суспільної діяльності зумовила широке використання досягнень багатьох наук, серед яких провідне місце посідають «поведінські науки». До них відносяться ергономіка, психологія та соціальне управління. Поряд з названими «поведінковими науками» все більше актуалізується інтерес до етичних проблем.

У західних країнах видано багато книг з етики службового і неслужбового спілкування, опрацьовано різні підходи, які стосуються «людських відносин», «етичних кодексів» для керівників. В основному це ретельно відпрацьований інструмент управлінського впливу на свідомість у процесі сумісної праці.

Етика – це наука, об'єктивом якої є мораль. Вона являє собою теорію моралі, або вчення про моральність, закономірності її розвитку, її специфіку, принципи і норми, її призначення як науки полягає в тому, щоб описати свій об'єкт, тобто мораль, пояснити її і навчати людей моральності. Етика аналізує соціальний механізм моралі та її аспекти, природу моральної діяльності, моральних відносин і моральної свідомості, в категоріях етики відображаються основні елементи моральних відносин, свідомості і діяльності.[3,с.224]

Саме етика показує роль морального фактору в соціальному і духовному розвитку суспільства і у формуванні нової людини за допомогою засобів виховання і соціального менеджменту.